

Andraž Babšek
LITERARNI NATEČAJ
“Za zdravje in zdrave odnose”
LITERARNO DELO:

Bruhnil je. In to ne kar nekdo. Moj očka je bruhanil. Mama ga je držala za trebuh in mu govorila, naj izbruha vse. Bal sem se, jasno.

Očka že nekaj časa ni bil tak. Le kaj se mu je zgodilo? Mama mi je zvečer rekla, da je bil mrtvo pijan. Kako naj vendar vem, kaj to pomeni?

Legel sem v posteljo in stežka zaspal. Kaj vse se ti zgodi, če si mrtvo pijan? Razmišljal sem, ali je to dobro ali slabo. Morda je bilo pa nekaj vmes ali pa nekaj, česar naš besednjak ne more opredeliti.

Maja mi je rekla, da sem še majhen in da tega še ne razumem. “Sestrica, bi mi lahko vsaj kaj namignila,” sem jo prosil.

“Majhen si še, Štefan. Ko sem bila jaz stara dvanajst, me to sploh ni brigalo!” je zabevskala vame in ma odvedla iz sobe.

Znova sem legel v posteljo in vzel v roke Vojno in mir. Morda je res čudno, da to berem, a pravijo, da rad berem, ker sem avtist.

Čeprav sem drugačen, hodim v navadno šolo. Ko sta se mama in očka pogovarjala o izbiri šolanja, sta se zelo kregala. Ne vem sicer, o čem, a takrat sem še bral Ano Karenino in se nisem brigal zanju.

V sobo je stopila mama. “Štefan,” je rekla. “Očka bo moral v bolnico. Bosta lahko z Majo malo sama?”

“Jaz bi šel tudi na izlet!” sem vzkliknil.

Mamine oči so zalile solze. “Rada te imam,” je rekla in me objela. “A ta izlet ti ne bi bil všeč. Kdaj drugič bomo šli na kremšnito.” Čeprav sem tako velik kot mama, me vedno obravnava kot malčka. In Maja tudi, čeprav je le dve leti starejša od mene.

Vedno sem si želel obiskati Sankt Peterburg, ker je tam živel Tolstoj (no, vsaj tako mislim), a mi mama tega še ni obljubila. In tudi na kremšniti še nismo bili, ker je bilo očku velikokrat slabo.

Mama in očka se kregata, v dnevni sobi pa midva z Majo gledava dokumentarec o Tolstojju. Pravzaprav ga gledam le jaz, Maja pa je na telefonu, ker ji je mama rekla, naj z mano gleda dokumentarec.

“Samo piješ!” nato zavpije mama in vrže krožnik po tleh. “Niti malo ti ni mar za otroka! Vse naredim sama!”

“Jasna! Kaj pa denar?” se upira očka.

“Raje sem pod mostom, kot pa da gledam takega pijanca pod streho!” še naprej vpije mama.

Oče sede na stol ali na nekaj podobnega, mami pa je po mojem žal, ker utihne. Nato pristavi juho na štedilnik in reče: “Samo ne skrivaj več nobenega alkohola. Pij drugje.”

“Nikoli več,” obljubi očka. Nato se objameta, poljubita. Jaz pa se znova osredotočim na dokumentarec.

“Mar te res zanima ta Tolstoj?” se sprašuje Maja, medtem ko bulji v svoj ekran.

“Tolstoj,” ponovim.
“Si res lahko še bolj zabit?”
Ignoriram jo. Kaj me briga, kaj si ona misli.

Očka se je spet napil. Z mamo sta se znova skregala, a tokrat veliko bolj. Izgubili smo še deset krožnikov, ki so kot žrtve vojne zdrobljeni ležali na tleh. Maja tokrat ni gledala dokumentarca z mano. Bila je v sobi. Seveda ni bil tako zanimiv kot prejšnji. Govoril je o Hitlerju.

Mama je kasneje hotela poklicati babico, da bi naju z Majo pazila, medtem ko bi se z očkom pogovorila.

Zdi se mi krivično, da je očka prelomil obljubo. Ko sem jaz v tretjem razredu lagal učiteljici, me je poslala ven in moral sem desetkrat napisati *Ne lažem učiteljici*. Očku tega ni bilo treba storiti.

Ko je mama vrgla krožnik po tleh, ni ravnala prav. Ko sem v četrtem razredu razbil šipo, sem dobil kazen. Dvajsetkrat sem moral napisati *Ne brcam žoge v šolske šipe*. Tudi mama bi morala dobiti kazen.

“Zakaj je vendar odraslim vse dovoljeno?” sem vprašal mamo kasneje. “Vidva lahko mečeta krožnike po tleh in lažeta, jaz pa ne ...”

“Štefan!” Mama se je razjezila. “Mar res ne vidiš, da preživljamo težka obdobja?! Ne oviraj me zdaj še ti!”

Bilo mi je malo žal. Ali bi moral jaz tudi kaj napisati? Ah, saj ne vem. Upam, da očka ne bo več pil.

“Mami.” Maja je končno prišla iz sobe. “Jaz grem ven na pico.” To so bile še zadnje besede, ki jih je izrekla, preden je odšla. Ne vem, zakaj je tudi njej vse dovoljeno.

Užaljeno sem se počutil, zato sem šel v sobo. Mama in očka se nekam čudno obnašata zadnje čase. Najprej se kregata, potem pa se imata spet rada. Pri nas v šoli so vsi tako kul in imajo super bogate starše, ki jim kupijo strgane kavbojke. Vsi govorijo, kam gredo na počitnice, mene pa starša še na kremšnito nista peljala.

Ko je bil dedek še živ, me je enkrat peljal na Bled in sva opazovala zvezde, a so mi tudi to vzeli. Samo on me je razumel. Vedno ga srečam v sanjah, kjer se pogovarjava in govori mi, da je dobro biti poseben, a temu vedno manj verjamem.

Mar je lahko priti na oni svet? Je kdo že bil tam? se nato vprašam. Stopim do okna in pogledam okoli sebe. Odprem in pogledam v globino na ulico. *Je tam oni svet?*

Dedek, zaslišim. Dedek.

Morda bi na onem svetu lahko počel karkoli ...

V sobo stopi mama. “Oh, samo tukaj si,” reče. “Z očkom sva se pobotala. Gremo na kremšnito?”

“Seveda gremo!” vzkliknem in skočim mami v objem. Pa le ni pozabila name ...

“Očka ne bo več pil,” reče mama. “Vpisala sem ga v skupino, kjer mu bodo pomagali.” Ko se stiskam k njej, zagledam očka, ki ves nasmejan stopi v sobo.

Ko sedimo in se mastim s kremšnito, se očka in mama pogovarjata o neki akciji, v kateri se odpoveš alkoholu. Kmalu zaslišim tudi Majo, ki priteče do naše mize in objame očka. Sede poleg mene in ko dobi kremšnito, se je tudi ona loti. Očka pije sok. Zares nepričakovano, a veliko bolje.

Andraž Babšek, 7.a, OŠ Preska